

[Arentoft]

tror, at hvis vi optræder som en artig dreng og betaler os fra det ved at give til u-lande, så er der såmænd ikke nogen, der vil gøre os noget? Hvor skal vi så holde op med at betale? Skal vi give til alle, og hvad skal det så ende med?

Endnu et spørgsmål til forsvarsministeren. I det notat, vi har fået i forsvarsudvalget vedrørende forsvarets fremtidige ordning, står der bl. a., at søværnet skal bidrage til sikringen af forbindelsen mellem landsdele. Det står på side 4. Side 5 står der, at antallet af ministrygere skal reduceres med 2. Jeg går ud fra, at ministeren og mange andre i vores alder kan huske sidste krig, hvor man kastede miner fra fly om natten i f. eks. Store Bælt. Det betød, at så sejlede der ingen færger, før der var strøget. Ministrygning tager tid, og der skal bruges mange strygere. Den situation kan vi meget nemt komme i, og det vil sige, at vores land bliver skåret i stykker. Vil ministeren påtage sig det ansvar, og hvad ligger der egentlig i det ansvar, hvis det går galt?

Vi må erkende, at vi lever i en verden fyldt med uro og sågar krige. Vi kan blot inden for det sidste år konstatere 4 begivenheder, der har den største indflydelse på verdenssituationen: gidseltagningen i Teheran, invasionen i Afghanistan, strejkerne i Polen – det er næsten lige uden for vor egen dør, og vi har hørt i Radioavisen, at nu er den polske regering kaldt til Moskva; hvad kan der ikke ske dér? – samt krigen mellem Iran og Irak. Det kan vi ikke tillade os at lukke øjnene for. Vi kan ikke flytte Danmark fra verdenskortet. Vi skal træffe vore beslutninger af hensyn til landets sikkerhed, og det er meget dårligt, når vi så har et splittet regeringsparti, der end ikke kan beslutte sig.

NATO er en forsvarsalliance. Det giver mulighed for at forhandle med Warszawa-pagten, og forhandlingens vej skal man følge så længe som overhovedet muligt. Men det kan ikke lade sig gøre, hvis der ikke er en vis ligestilling imellem forhandlingspartnerne. Derfor er vi, hvad enten vi kan lide det eller ej, nødt til at være med til at opretholde balancen mellem Warszawa-pagten og NATO. Men lad det være sagt helt klart, at man nå frem til forhandlingsresultater, der taler om gensidige reduktioner, så er fremskridtspartiet med.

Som situationen er i dag, finder jeg det vigtigt at have tilkendegivet fremskridtspartiets enige holdning helt klart og ikke til at misforstå. Det kan jeg understrege ved, at vi selvfølgelig stemmer nej til den af SF fremsatte dagsorden.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg vil gerne indledningsvis takke den foregående ordfører for den klare markering af de afgrundsdybe forskelle i opfattelsen, der er imellem fremskridtspartiet og det radikale venstre, når talen er om sikkerhedspolitik. Det var i øvrigt en tale, hvori fremskridtspartiets ordfører indirekte fik sendt et par venlige hilsener til sin partiformand.

Den debat, vi har i dag, er også vi i det radikale venstre tilfredse med. Vi mener, at vi trænger til at få drøftet de forhold, der er sat på dagsordenen, af den simple grund, at der i den offentlige debat herom er megen uklarhed. Jeg må sige, at de to socialdemokratiske oplæg, dels fra udenrigsministeren, dels fra hr. Lasse Budtz, synes jeg ikke giver nogen særlig afklaring af, hvad socialdemokratiets holdning til disse spørgsmål egentlig er.

Jeg vil gerne indledningsvis pege på, at det, der bør være baggrunden for vores diskussion om sikkerhedspolitikken og også om den stationeringspolitik, der skal være tale om, er, at vi har en udenrigs- og sikkerhedspolitisk situation, som 1978 fik FN til at afholde en ekstraordinær konference med det formål alene at drøfte oprustningens problemer. Det var en bemærkelsesværdig konference derved, at 145 lande ud af de 149 medlemslande deltog og stort set var enige, dels i hvilke emner der burde behandles, dels i de konklusioner, man traf. Der var således enighed om, at varig fred og sikkerhed ikke kan bygges på en skrøbelig afskrækkelsesbalance. Der var enighed om, at en gennemførelse af begrænsning i alle former for våben og styrker var nødvendig, og der var enighed om, at der måtte indføres kontrol med våbenhandel. Man vedtog i enighed et slutdokument, hvorfra jeg vil citere følgende linjer:

»Fjernelsen af truslen om en verdenskrig, en atomkrig, er nutidens mest krævende opgave. Menneskeheden er stillet over for et valg: vi må standse rustningskapløbet og gå over til nedrustning eller imødese udslettelse.«